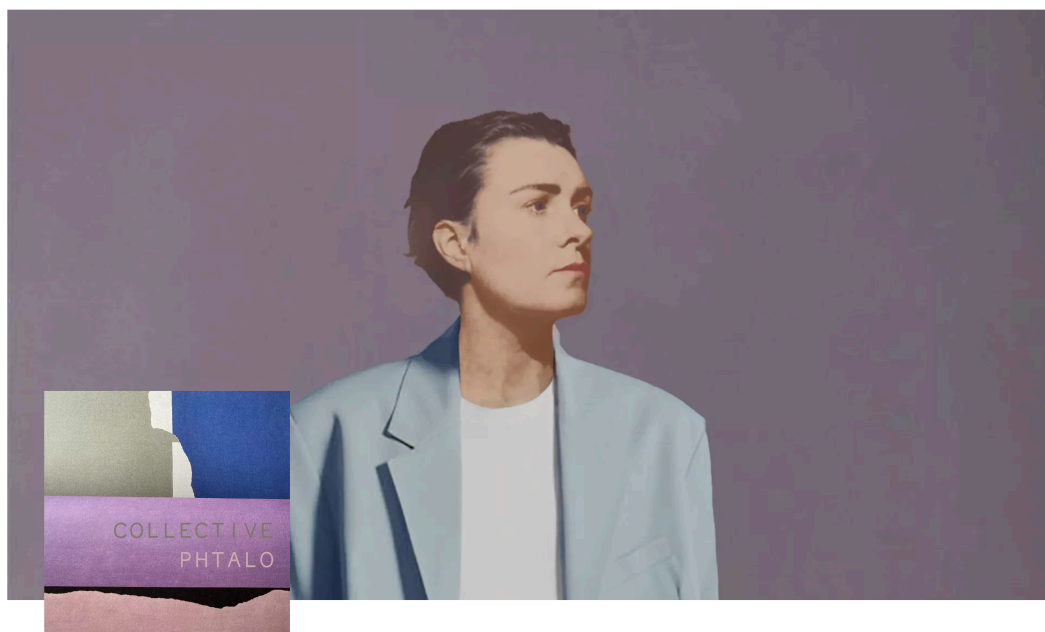

Kalejdoskopisk symfoni af et ekko

PHTALO
Collective

★★★★★

/ WIRED RECORDS

UDGIVELSE 10.01.2025

20 år efter debuten fejrer Phtalo jubilæet med "Collective" – et album, der ikke ser tilbage, men transformerer fortiden til en levende, åndende organisme af musikalske genfødsler

AF JENS DRÆBY / FOTO: PRESSEFOTO

09.02.2025 / 21:46 / Læsetid: 4 min

Der er album, som fortæller en historie. Og så er der album, som føles som et møde. Et møde mellem kunstnere, epoker og lyduniverser, der flettes sammen i noget, der er langt større og mere komplekst end summen af deres enkelte dele. Phtalo, den danske lydkunstner Baldur Mortenson, har med *Collective* skabt præcis sådan et album. Her fejrer de ikke bare 20-årsjubilæet for debutalbummet *Wired Stuff* – de markerer det ved at træde et skridt tilbage, men ikke i retræte. Tværtimod. Det er et generøst skridt, hvor de giver plads. Plads til *stemmerne*, til *fortolkningerne*, til *musikken* som en levende, åndende organisme, der konstant forandrer sig.

Og hvilken organisme, det er blevet med denne let skjulte samling af coversange! Fra det næsten sakrale hornarrangement, der åbner "Blue Crystal Fire", til den forvrængede, nærmest omtågede afslutning med en variation af Anne Linnets "Tåbe", er *Collective* en kalejdoskopisk rejse gennem fortolkningens mangefacetterede kunst. Det er en dybt personlig ode til de musikalske rødder, der har formet Phtalos lyd, men i lige så høj grad et vidnesbyrd om musikkens evne til at mutere, genopstå og blive forvandlet i mødet med nye kreative sjæle. Albummet er ikke bare en samling sange; det er et kurateret rum, hvor fortid og nutid står i en konstant dialog.

Intimiteten i de mange samarbejder, der gennemsyrrer albummet, er slående. Når Henriette Sennenvoldt lægger sin karakteristiske, vibrerende vokal på den støjende elegance i "Clumsy Electric", føles det som at blive lukket ind i et fortroligt værelse, hvor to markante kunstnere sidder over for hinanden, lyttende, reagerende, skabende i et ægte fællesskab. Den samme fornemmelse af nærvær opstår i "Døre", hvor Marie Eline Hansens vokal kanaliserer en sårbarhed, der er både dybt personlig og på samme tid underligt universel – som en intens samtale, man tilfældigt overhører og alligevel føler sig dybt berørt af.

Og så er der afdøde Solveig Sandnes' hjerteskerende bidrag til "Bad Girl", der svæver i lydbilledet som et kærligt, men vemodigt eftermæle. Det er en stærk påmindelse om, at musik ikke kun er lyd, men også erindring, at den har en unik evne til at bære en stemme videre, selv længe efter den er forstummet i den fysiske verden. I disse øjeblikke bliver *Collective* mere end et album. Det bliver et arkiv af følelser og musikalske slægtskaber.

At fortolke en andens sang er altid en delikat balancegang. Forvandler man originalen til en bleg kopi, eller formår man at skabe en sand genfødsel. Phtalo svæver og lander elegant i sidstnævnte kategori. Når Björks "Come to Me" får et uventet, men forfriskende latinamerikansk løft, er det tydeligt, at det ikke er en kold stiløvelse, men en organisk transformation – et ekko af otte års liv i Barcelona, der naturligt har sneget sig ind under huden og nu pulserer i musikken.

Kate Bushs "Under the Ivy" er måske albummets absolutte højdepunkt. Her smelter en underskøn fløjte sammen med et drømmende lydlandskab og skaber en fortryllende atmosfære, der føles som en hånd, der blidt trækker lytteren ind gennem et magisk slør. I dette nummer kulminerer mødet mellem Phtalos legesyge, grænsesøgende produktion og Kate Bushs uforlignelige evne til at skabe intime, magiske universer, og resultatet er intet mindre end betagende. Det er et øjeblik, hvor tiden synes at stå stille.

Og så er der "Fanny", en overraskende og dybt rørende hyldest til journalisten Stéphanie Surrugue, der med sin egen stemme bliver en uventet, men kærdkommen del af albummets kollektiv af stemmer. Det er et modigt og originalt træk, der understreger albummets tematiske fokus på møder og uventede forbindelser.

Når "Tåbe" lukker albummet i forvrænget synth, efterlades man ikke med en følelse af afslutning. Tværtimod. Det føles snarere som en åbning, en portal til noget nyt og uforudsigeligt. Og det er måske den største triumf ved *Collective*. På intet tidspunkt føles det som et retrospektivt projekt, som en nostalgisk fejring af et 20-års jubilæum. I stedet fremstår det som en stærk påmindelse om, at musik altid er i konstant bevægelse, at fortolkning og samarbejde er selve livsnerven i den kreative proces, og at de mest visionære kunstnere ikke bare skaber musik, de finder et sted, hvor musikken kan leve, ånde og udvikle sig uendeligt.

Phtalo har med *Collective* skabt et album, der ikke bare *skal* høres – det *skal* opleves, udforskes og deles med andre. Det er et album, der insisterer på dialog, på åbenhed, på den magi, der opstår, når stemmer og musik mødes og smelter sammen i en fælles lyd.
